

CHRIS RYAN

STRÁŽCE

MRTVÍ PŘIBÝVAJÍ...

STRÁŽCE

Chris Ryan se narodil roku 1961 poblíž Newcastleu. V roce 1984 nastoupil ke speciálním jednotkám SAS. V průběhu deseti let služby se podílel na utajovaných i neutajovaných operacích a dotáhl to až na velitele týmu odstřelovačů protiteroristické jednotky. Za války v Zálivu se stal jediným mužem osmičlenného týmu, kterému se podařilo uniknout z Iráku. Tři jeho kolegové zahynuli a čtyři padli do zajetí. Jednalo se o nejdelší útěk v historii SAS. Poslední dva roky Chris vybírá a cvičí potenciální rekruty pro jednotky SAS.

Své zkušenosti zúročil v bestselleru *The One That Got Away*, který byl rovněž zadaptován pro filmové plátno. K jeho dílům patří další bestsellery: *Stand By, Stand By; Zero Option; The Kremlin Device; Tenth Man Down; The Hit List; The Watchman; Greed; The Increment; Blackout; Ultimate Weapon; Strike Back; Firefight a Who Dares Wins*. Vydavatelství Century rovněž publikovalo jeho příručky *Chris Ryan's SAS Fitness Book; Chris Ryan's Ultimate Survival Guide* a *Fight to Win*.

Navíc přednáší na téma motivace a bezpečnost v podnikání a v současnosti pracuje v Americe v oblasti osobní ochrany osob.

DALŠÍ TITULY OD CHRISÉ RYANA

Literatura faktu

The One That Got Away
Chris Ryan's SAS Fitness Book
Chris Ryan's Ultimate Survival Guide
Fight to Win

Romány

Stand By, Stand By
Zero Option
The Kremlin Device
Tenth Man Down
The Hit List
The Watchman
Land of Fire
Greed
The Increment
Blackout
Ultimate Weapon
Strike Back
Firefight
Who Dares Wins

V sérii Alpha Force vyšlo

Survival
Rat-Catcher
Desert Pursuit
Hostage
Red Centre
Hunted
Black Gold
Blood Money
Fault Line
Untouchable

V sérii Code Red vyšlo

Flash Flood
Wildfire
Outbreak

CHRIS RYAN

STRÁŽCE

NAŠE VOJSKO
2014

Copyright © 2002 by Chris Ryan
Czech edition © 2014 by NAŠE VOJSKO, s.r.o.
Cover and layout © 2013 by Q point Praha
All rights reserved

ISBN 978-80-206-1494-0

Věnováno Elizabeth

(za tanec před mnoha lety)

PODĚKOVÁNÍ

*mé agentce Barbaře Lévy,
editoru Marku Boothovi,
asistentce editora Hannah
Black a ostatním členům týmu
nakladatelství Century*

He kitenga kanohi

He hokinga whakaaro

[Uvidět tvář znamená probudit vzpomínky]

PROLOG

Neděle, 11. února 1996

Severní Irsko

V tu chvíli si Ray Bledsoe ještě mohl zachránit život. Kdyby v ten okamžik poslechl svůj instinkt, kdyby sáhl pro svůj Walther PPK a vyprázdnil jej do bočního okna černého taxíku, který se právě chystal zaparkovat vedle něj, tak by to dokázal. Byly to tři roky a půl, co sloužil jako tajný voják. To bylo dost dlouho na to, aby poznal, že se blíží nebezpečí. Letmý pohled na holé hlavy mužů v taxíku postačil, aby pochopil, že tohle bude hodně špatné. Když od auta odvrátil své oči, cítil na sobě jejich chladné pohledy, které prozrazovaly, že se ti muži chystají zabít.

Neudělal však nic. Hlas, který mu našeptával, že je v nebezpečí, byl překřičen hlasem, který jej upozorňoval na zásady Žluté karty. Pokud by zahájil palbu na ty muže jako první, bez hlasitého varování, které požadovala Žlutá karta, hrozilo by mu, že přijde o výsluhu, že jej potupně vyhodí a navíc budou soudit za vraždu. Pravidla střetnutí, která byla obsahem Žluté karty, byla snůškou pitomostí, samozřejmě, navíc nebezpečných pitomostí, ale sedmnáct let služby u britské vojenské policie a několik soudních procesů s britskými policisty, kterým bulvár věnoval nemálo pozornosti, měly u Raye Bledsoea za následek, že byl až úzkostlivě opatrný, pokud měl vytáhnout zbraň.

A tak neudělal nic. Místo toho, aby kabinu taxíku během několika sekund rozstřílel na hromadu střepů, záplavu krve a kusy mozkové tkáně, rozptýlené po čalounění sedadel, zůstal sedět, jakoby se nic nedělo. Natáhl se po krabičce cigaret a zapalovači, které byly ve schránce před sedadlem spolujezdce. Poté, co si zapálil, pootevřel okno u dveří. Chladný únorový

vzduch se smísil s dýmem z cigarety. Tvářil se, jakoby si vedlejšího auta nevšimal. Přece nevystřelím auták plný lidí, které jsem nikdy neviděl, když k tomu nemám důvod, snažil se Ray Bledsoe přesvědčit sám sebe. Navzdory svému instinktu. Navzdory svým obavám.

Avšak v okamžiku, kdy chladný vzduch ovanul jeho tvář a dým z cigarety zaplnil jeho plíce, již věděl, že vystřelení pistole do vedle stojícího auta bylo přesně to, co měl udělat, a co již nestihne. Jakoby ve snu sledoval, jak muži rychle vystupují z taxíku, viděl, jak se sklo ve dveřích roztránilo pod úderem velkého kladiva, cítil, jak se mu k hlavě přitiskl chladný kov zbraně. Ovanul jej kysele páchnoucí dech a věděl, že již v tuto chvíli je prakticky mrtvý.

„Vystup si, vojáku.“ Mluvil tiše, s irským přízvukem. Za jiné situace by mu ten hlas zněl příjemně. „A žádné hlouposti.“

Mluv, nařizoval si Bledsoe. Uvědomoval si, že je celý strnulý strachem. Říkej něco, mluv. Rozhejbej tu svou zatracenou držku. Otočil hlavu doprava, kde ještě před chvílí bylo ve dveřích sklo. Nevěděl, co řekl. Možná křičel, možná šeptal. Neslyšel sám sebe.

„Řek jsem, abys vystoupil, ty pitomče. Dělej!“

Dveře se otevřely. Zbytky skla na bezpečnostní fólii se zhroutily dovnitř auta. Jako v mlze vnímal holé hlavy mužů, jejich tetované ruce, jejich křik, jejich pohyby.

V tuto chvíli bylo již jedno, zda má Bledsoe svoji pistoli u pasu nebo ve zbrojnici v Lisburnu.

Přemýšlej. Co říkají standardní operační postupy? Snaž se překonat svůj strach! Přemýšlej.

Když se váhavě pohnul na sedadle, omráčil jej prudký úder těžkou pistolí do čela. Cítil, jak se mu do očí řine krev. Vnímal chladný vzduch a ruce, které jej vytahují ven. Ještě si stačil uvědomit, že leží na podlaze taxíku. Kopnutí do obličeje jej ještě zabořilo, o dalším úderu pistolí do své hlavy již nevěděl.

Asi za hodinu začal přicházet k sobě. Nejdříve nepochopil, že leží v jedoucím autě, dokonce mu nedocházela ani souvislost mezi bolestí na čele a zátylku s útokem oddílu IRA, na který si vzpomínal jen mlhavě. Náhle si však uvědomil, co se stalo, a z celého srdce si přál, aby se mu bezvědomí vrátilo. Jeho přání zůstalo nevyslyšeno a celou příští hodinu

bolestně vnímal, co se s ním děje. Ruce měl spoutány a byl nahý. Cítil pach gumy z podlahových podložek, zvratků a oleje.

Pane Bože, modlil se, dej, ať mě nepřevezou přes hranici, kam nedosáhnou britské zákony. Pokud mě dostanou za hranici, bude to má smrt.

Ve chvíli, kdy byl unesen, se Ray Bledsoe chystal na parkovišti předat peníze agentovi jménem Proinsas Deavey. Mělo to proběhnout jako obvykle, metodou „mrtvé schránky“: Bledsoe nacpal dvě stě liber v použitých bankovkách do prázdné krabičky od cigaret, kterou hodil do levého ze dvou odpadkových košů u parkoviště.

O chvíli později se u odpadkových košů objevil Deavey, aby se zbavil prázdné plechovky od piva, nenápadně se zmocnil balíčku a chvatně zmizel. Postup předávání peněz nebyl bez rizika ani pro jednu ze zúčastněných stran, ale fungoval dobře. Až dosud.

Deavey se pohyboval mezi známými tvářemi republikánského hnutí, avšak díky sebevražedné směsi hlouposti a chamtivosti se jeho cesty zkřížily s britskými bezpečnostními složkami. Do průšvihů se Deavey dostal, když se pokusil rozjet obchod s drogami ve „Svaté zemi“ v centru Belfastu. Tuto část města, pojmenovanou podle svých hlavních tepen – Damašské, Jeruzalémské a Canterburské ulice – obývali převážně studenti Královské univerzity. Mladí lidé z obou protipólů politického spektra zde spolu sdíleli prádelny, kuchyně a popíjeli pivo ve stejných hospodách. Deavey udělal tu chybu, že se své zboží snažil v jedné hospodě vnutit skupině mladých ultranacionalistů, kteří jej práskli v okamžiku, kdy se za ním zavřely dveře. Ještě ten večer dostal za sázkovou kanceláří na Falls Road brutální výprask. Muži, kteří mu dali nakládačku, o sobě prohlásili, že patří k Přímé akci proti drogám, což byla známá krycí organizace pro IRA.

Pomlácený Deavey, bažící po pomstě, ale zbavený zdroje příjmů, se pak stal snadnou kořistí FRU (Forces Research Unit, britská tajná vojenská rozvědka). FRU byla malá, přísně utajovaná organizace, vytvořená britskou armádou, jejímž úkolem bylo získávání a využívání agentů. Jejimi členy byli vojáci, kteří jako vojáci nevypadali. Většinou se jednalo o muže středního věku, jako byl Bledsoe, délesloužící bývalé poddůstojníky, kteří měli pivní břicha, prořídle vlasy a nevýrazné tváře.

Proinsas Deavey patřil k pŭltuctu příležitostných agentů, které měl na starosti Bledsoe a jeho kolegové.

Bývalý drogový dealer nebyl v kontaktu se skutečně významnými hráči, ale dílčí informace, které byl schopen poskytovat – místa setkání, kdo je nevěrný své ženě, kdo s kým chodí do hospody – vytvářely spolu s dalšími informacemi obraz, který rozvědka potřebovala. Deavey prodal svoji duši republikána Rayi Bledsoeovi v jedné restauraci s rychlým občerstvením u Carrickfergusu, měšťě ležícím 20 kilometrů od Belfastu, za zálohu 175 liber.

Agenti ohrožovali samotnou existenci IRA. Členové FRU tak byli kvůli své práci s agenty vyhledávanou kořistí vražedných komand IRA. Bledsoe věděl, že až jej budou vyslýchat, budou jména jeho donašečů první věcí, kterou po něm budou chtít. Poté se jej budou ptát na jména lidí z bezpečnostních složek, s nimiž je v kontaktu – jména ostatních členů FRU, vojáků 14. zpravodajské roty, kteří slouží v tajných sledovacích týmech, mužů MI5 a, samozřejmě, SAS. Potom je budou zajímat radiokomunikační kódy a veškeré další zpravodajské informace, které nosí ve své hlavě.

Bledsoe si řekl, že o jeho práci v FRU ví IRA zřejmě již celé měsíce. To, že jej nyní unesli, bylo do jisté míry nouzovým řešením – asi potřebovali vědět odpovědi na některé otázky, které jim mohl poskytnout – a do jisté míry opovržlivým gestem směrem k britské vládě. Větším gestem téhož druhu byl pumový atentát na Jižním nábřeží v londýnských docích, k němuž došlo před dvěma dny. Bledsoe, stejně jako všichni ostatní obyvatelé kasáren, v televizi s úžasem zíral na dílo zkázy v centru Londýna, na poničené budovy, na ulice pokryté rozbitým sklem a troskami. Nálož ukrytá v nákladním autě zabila dva lidi, mnohé další zranila a napáchala škody za miliony liber.

Hodinu před výbuchem IRA vydala prohlášení, kterým oficiálně ukončila příměří trvající sedmnáct měsíců a devět dní.

Bledsoeovi toto období jako příměří nepřipadalo. Práci měli stejnou jako obvykle a někteří jeho kolegové dokonce tvrdili, že je to ještě horší než před příměřím. Pumový útok však ohlásil změnu. Atentát potvrdil, že IRA již nadále nehodlá s britskými úřady jednat v rukavičkách, ať již veřejně či neveřejně. FRU a další speciální jednotky dostaly varování, aby byly dvojnásobně opatrné, aby důkladně prověřovaly své zdroje informací, aby si kryly záda.

Varování pro členy speciálních jednotek však bylo to jediné, co se udělalo. Bledsoe na ně reagoval tak, že si pro předávání peněz agentovi vyžádal doprovod. Při předchozí schůzce s Deaveyem si Bledsoe nemohl nevšimnout, jak je nervózní: Bledsoe napadlo, jestli to náhodou jeho informátor nehraje na obě strany. Možná navzdory všemu dospěl k poznání, že mu pod křídly IRA bude lépe a svůj život si vykoupil slibem, že organizaci naservíruje člena FRU na talíři. Nebo, v tom horším případě, byl Deavey mužem IRA po celou tu dobu a od počátku krmil lidi z FRU falešnými informacemi.

Nakonec si Bledsoe řekl, že obě tyto možnosti jsou krajně nepravděpodobné – Deavey zase nebyl tak chytrý, aby dokázal podvádět – ale pro všechny případy požadoval, aby při předávání peněz byl na místě ještě jeden člověk z FRU v dalším autě. Bledsoe věděl, že Connor Wheen parkuje se svým Fordem tři sta metrů od něj, u vjezdu na parkoviště, a při troše štěstí si všiml, že jeho kolegu unesli.

Pokud tomu tak skutečně bylo, Wheen již stačil vyhlásit poplach.

Možná právě teď kilometr za nimi nenápadně jede auto SAS, které je sleduje.

Bledsoe ležel spoutaný na podlaze auta a při přejíždění nerovností se bezmocně převracel ze strany na stranu. Uvědomil si, že nedokáže souvisle přemýšlet. Nikdy se nepovažoval za odvážného muže. Co když se autu podaří projet kontrolními stanovišti na silnicích, co když se mu podaří přejet přes hranice... co bude potom? Vyslýchání, surové kopance do zubů a rozkroku, pálení cigaret do očí a... Přestaň, nařídil si. *Vzpamatuj se. Jsi voják. Tak se tak chovej. A hlavně, přemýšlej.*

Soustřed se na detaily. Představ si, že ze základny v Lisburn vyrazil do akce plně vybavený a vyzbrojený tým SAS jen několik sekund po vyhlášení poplachu. Představuj si, jak rychle jedou ve svých bavorácích a audinách.

Cesta, po které ujížděli, byla plná výmolů. Odpružení auta dostávalo pořádně zabrat. Bledsoe si toužebně přál, aby auto začalo divoce poskakovat, jak se stává při jízdě po prázdné pneumatice, jako neklamné znamení, že najeli na ostnatý řetěz nastražený vojáky. Píchnutí se však nekonal. Auto náhle zastavilo. Zdálo se, že Bledsoe slyšel skřípavé zvuky, provázející otevírání těžkých posuvných vrat. Auto se ještě jednou na několik sekund dalo do pohybu a vzápětí znovu následovalo skřípění vrat. Chvíli

bylo ticho. Poté se otevřely dveře auta a Bledsoea oslepilo jasné bílé světlo. Z auta jej bez velkých ohledů vytáhli ven. Ocitl se na hliněné podlaze. Pod chodidly cítil chladnou a vlhkou zem, do rukou se mu zařezávala pouta a jeho vlasy byly spleené krví. Všude kolem sebe slyšel hlasy. Po chvíli začal vnímat věci kolem sebe. Nacházel se ve velké čtvercové stodole se stěnami z vlnitého plechu.

Kolem něj stáli muži v tmavých pracovních kombinézách a se zájmem jej sledovali. Od jejich úst stoupala pára, jejich hlasy zněly rozrušeně a opovržlivě. V rohu stodoly, nalevo od Bledsoea, stál traktor John Deere a vedle něj úhledně srovnaná hranice pytlů s umělým hnojivem. Za dané situace tyto věci působily neskutečně normálně. U střední části stěny byl dílenský stůl, na stěně nad ním visely kladky a řetězy. Ve vzdáleném rohu byla za dřevěnou přepážkou zřízena malá provizorní kancelář. Před ním stál prázdný návěš, zaparkovaný podél stěny stodoly po pravé straně.

Jeho oči si stále ještě plně nezvykly na světlo ve stodole. Otočil hlavu ke vjezdu, kudy jej dovnitř přivezlo auto. Vjezd byl nyní uzavřen dvojicí posuvných dveří z vlnitého plechu, zavěšených na kolejnicích, namazaných vazelínou. Před dveřmi stáli dva strážní v kombinézách. Jeden držel v ruce samopal a pohrával si s jeho spouští, druhý si právě ulevoval a z proudu jeho moči stoupala pára. Oba se na Bledsoea nenávistně dívali a pohrdavě se usmívali.

Bledsoe stál a kolébal se mírně ze strany na stranu. Přemýšlel, odkud asi přijedou vojáci SAS, kteří na stodolu zaútočí. Kde ale jsou? Bylo špatné, že ještě nedorazili, ale ještě horší byla další věc, která jej napadla. Jeho ramena se bezděčně schoulila. Na okamžik se jej zmocnil pocit, že asi omdlí.

Zabijí ho, a pravděpodobně přitom zahynou i někteří mladí vojáci Pluku. Ti grázlové se postarají o to, aby tekla krev. Nikomu nedají nic zadarmo.

Muž, který stál k Bledsoeovi nejbližší, mohutný chlap s rusými vlasy, se zachichotal.

Jdi do prdele, napadlo Bledsoea. Celý se třásl, ale snažil se ovládat. Počkej, ty kurvo z IRA. Až sem dorazí chlapani ze SAS – a oni sem dorazí, a když to bude nutné, tak ty vrata od stodoly odpálí – tak ti tu tvoji pitomou hlavu sestřelí z krku.

Na chvíli se zdálo, že se věci v chladném vzduchu budou vyvíjet k lepšímu. Bledsoea všechno bolelo, byl otřesený a skutečně vyžděšený, ale uvědomoval si, co musí udělat. *Dýchej, připomínal si. Uklidni se. Nevnímej bolest. Přemýšlej.*

Poté k němu přišel jeden z těch chlapů v kombinézách. Praštil jej pěstí do břicha a poté svým kolenem tvrdě zasáhl jeho nos. Nosní kost se prudkým úderem roztránila. Bledsoe, ochromený bolestí ze zlomeného nosu a těžce lapající po dechu, se zhroutil na zem. *Budou mě znovu bít*, pomyslel si rezignovaně.

Nemýlil se. Když jej špička boty zasáhla do rozkroku, z jeho bolestně zkřivených rtů se ozval tichý výkřik. Následoval prudký kopanec do žeber. Nejméně dvě žebra nevydržela. Bledsoe zavřel oči. Stačilo málo a ztratil by vědomí.

Někdo jej vzal zezadu za podpaží, odtáhl k zaparkovanému návěsu, praštil s ním o železná vrata a připoutal jej k nim za roztažené paže. Bledsoe se neudržel na nohou. Podlomila se mu kolena. Zůstal viset na pažích, slintající a napůl udušený. Z nosu se mu po obličejí řinula krev.

Nakonec se znovu postavil. Ústy vdechl chladný vzduch ve stodole. Pootevřel oči. Bylo jich osm. Ne, devět. Přibyl jeden, kterého předtím neviděl. Muž s bledým obličejem a prázdňným pohledem v očích. Mohlo mu být mezi pětadvaceti a čtyřiceti. Na rozdíl od ostatních se nesmál.

„Jméno?“ promluvil vychrtlý muž se zlomenýmnosem, který do něj před chvílí kopal.

Bledsoe zvedl hlavu. Vyplivl krev. Odkášlal si. „Nevím, kdo si myslíte, že jsem,“ řekl zastřeným hlasem, „ale...“

„Já ti řeknu, kdo jsi,“ řekl vychrtlý muž.

„Ty seš seržant Raymond Bledsoe. Nejdřív si dělal u vojenské policie, teď naposledy jsi byl u té vaší FRU. Není nic, co bysme o tobě nevěděli, ty čůráčku, za to můžeš poděkovat tomu vašemu Plukovnímu magazínu, takže se nesnaž nám něco nakecat.“

Bylo ticho. Starší muž z auta Bledsoea klidně pozoroval.

„Víš, co od tebe chceme,“ řekl starší muž a se zlověstnou pečlivostí si zapnul zip na své kombinéze. „Volací znaky, jména mužů od SAS, jména agentů – všechno. Jestli chceš, začneme s tvým agentem Deaveyem. Asi už tušíš, že to nebyl takovej pomalej blbeček, za jakýho si ho měl.“

Bledsoe neříkal nic. Zíral na zářivky pod střechou stodoly a snažil se nemyslet na bolest nosu a žeber.

Druhý muž se usmál. „Jo. Na rozdíl od vaší okupační armády my tady budeme pořád. Deavey byl tak chytřej, že na to přišel sám.“

Bledsoe se snažil udržet neutrální výraz v obličeji. Nechtěl se nechat vyprovokovat. Tak dobrá, pomyslel si. Uděláme to tak, jak budu chtít já. „Budu mluvit,“ řekl. „Ale ne s vámi. Budu mluvit s Adamsem nebo McGuinessem, nebo s jinými vrcholnými důstojníky Sinn Fein. Řeknu jim, co budou chtít. Nebo Padraig Byrneovi.“

O Byrneovi, který byl údajně poradcem Sinn Fein, bezpečnostní služby věděly, že velí Belfastské brigádě IRA. Za Bledsoevým trváním na tom, že bude mluvit jen s vrcholnými představiteli republikánů, se skrývala účelná kalkulace: byli neustále sledováni a pokud se již ví o tom, že Bledsoe byl unesen, potom se střežení těchto lidí ještě zesílilo. Důvěra, že jeho parťák Connor Wheen stačil spustit poplach, byla jedinou Bledsoevou nadějí na přežití.

Jeden z těch hlavounů IRA sem přijde a s ním přijde i jeho osvobození. Jinou šanci na přežití si nedovedl představit.

„Říkáš, že chceš mluvit s Byrnem?“

„Chci.“

Muž, který jej vyslychal, se rozhlédl po ostatních. Všichni se usmívali.

„Tvé slovo na to, že budeš mluvit s Byrnem?“

Bledsoe zaváhal. Cítil, že na něj chystají past. Že by to bylo skutečně tak snadné?

Muž k němu přišel o krok blíže. „Takže?“

Bledsoe kývl. „Budu mluvit s Byrnem. S nikým jiným, kdo by byl níž.“

Druhý muž kývl a rozhlédl se po tvářích ostatních. Jejich úsměvy byly nyní ještě rozzářenější. Dívali se na Bledsoea pohrdavě, pobaveně a jejich úsměvy ukazovaly křivé zuby. Muž z auta potřásl hlavou, z kapsy u kalhot vytáhl celofánový balíček tabáku a začal si balit cigaretu. Když olíznul cigaretový papír, vychrtlý muž se zlomeným nosem přišel k Bledsoeovi a z kapsy kombinézy vytáhl velkou pistolí. Chvilí přemýšlel, poté se napřáhl rukou, ve které svíral zbraň, a prudce s ní udeřil Bledsoea do zlomených žeber.

Jeho útrapy byly nepopsatelné. Palčivá bolest, která mu vystřelila do hrudníku, Bledsoea připravila o sílu soustředěně uvažovat. Znovu

se mu podlomily nohy. Zůstal viset za své paže, připoutané na vratech. Na chvíli si představil, jak jej vidí mladí muži IRA: smrtelně bledého, se zakrváceným obličejem, povadlého hazardéra, kouřícího čtyřicet denně, který nemá daleko do výslužby, a ještě blíže k slzám. Bledsoe jako šéf agentů žil stejně jako jeho informátoři – ve světě piva, barových stoliček a ojetých aut.

Bledsoe do tohoto prostředí dobře zapadl, ovšem za cenu svého zdraví a fyzické kondice. „Nejlepší maskování je tlustej pupek!“ říkali jim instruktoři v Tregaronu, a Bledsoe se tomu smál spolu s ostatními.

A teď se na něj podívejte. Žalostné.

V hrudi mu však stále bilo srdce vojáka, i když tu bezmocně visel, stěží dýchal a plival krev. Stále v něm zůstávalo něco z toho sveřepého mladého vojáčka, kterým kdysi byl. *Bude to pořádná rána, až naši chlapci odpálí ta vrata. Bude to pořádná rána. A budou střílet na všechny strany. Žádněj z těch grázlů z IRA to nepřežije...*

Někdo jej chytil za vlasy a zdvihl jeho hlavu. Jakoby v mlze viděl, jak z kanceláře ve stodole vychází hubený muž. Měl červené tváře, vystouplé lícni kosti, dozadu sčesané vlasy a na sobě silný svetr, se všemi knoflíky pečlivě zapnutými.

„Znáš tohohle pána?“ zeptal se jej muž, který jej udeřil pistolí.

„Jo,“ řekl Bledsoe a pokusil se o úsměv. „To je ten zpěvák, Val Doonican.“

Vysloužil si tak další kopanec mezi nohy. Prudká bolest se smísila s beznadějí. Bledsoe zavřel oči.

Ten muž ve svetru, to byl Padraig Byrne. Žádná jednotka 14. zpravodajské roty toho bídáka nevystopuje. Byl již tady – někde se tu ukrýval – a byl tu již zřejmě několik dní. Když Bledsoe konečně otevřel oči, viděl Byrnea, jak si na sebe obléká kombinézu.

„Jste rád, že mě vidíte, seržante Bledsoe? Budete rád, to vám slibuji.“ Byrneův hlas, mírný a kultivovaný, kontrastoval s jeho vyzáblou postavou. V kasárnách v Lisburn byl všeobecně rozšířený názor, že Padraig Byrnea lze vodit za nos.

„Podívej, seržante, něco tu pro tebe máme.“

Na zemi vedle Bledsoeovi nohy se žuchnutím přistála nějaká kniha. *Co to sakra je?*

„Raymonde Johnne Bledsoe,“ pokračoval Byrne svým vemlouvavým hlasem, „tohle je tvoje smrt!“

Mladí muži IRA se podlézavě zachichotali. Bledsoe na okamžik otevřel oči. Ta kniha, to byl telefonní seznam. Žluté stránky pro oblast Newry a Mourne. *Takže nejsou za hranicemi. Pořád má ještě naději.*

Pane Bože, myslel si, dej, ať Wheen stačil za tím taxíkem poslat nějaké auto. Dej, ať sem ihned přijedou chlapi z Pluku a vyříděj tyhle hajzly.

Zoufale se upínal ke své naději. Tušil, že tohle byl teprve začátek výslechu a nebyl si jistý, že je dokáže dlouho krmit svými výmysly. Bude to velmi špatné – tím si byl jistý. Poznal to podle množství mladých republikánů, které sem sehnali, a z jejich lačných pohledů, plných napjatého očekávání.

Poté se znovu otevřela vrata stodoly a dovnitř pronikl závan studeného vzduchu. Dovnitř vjela zablácená bílá dodávka. Ještě chvíli jí otrásal spuštěný motor, ještě chvíli kolem sebe šířila modravý dým. A poté její motor ztichl. Vrata stodoly se znovu rychle zavřela. Z dodávky se ozval strašlivý ječivý křik. Pokračoval dále a dále, jakoby nikdy neměl přestat. Po chvíli jej nahradil jiný zvuk, připomínající něco mezi dávením a fňukáním.

„Poznáváš ten hlas, Bledsoe?“ zeptal se Byrne. Jakoby se svým hlasem snažil napodobit Eamonna Andrewse, legendárního irského rozhlasového a televizního hlasatele. „Ano, je to tvůj starý přítel. Přijel za tebou z Belfastu, rovnou z Lisburnských kasáren...“

Dvojice vojáků IRA v kombinézách ze zadních dveří dodávky vyvlekla dalšího nahého a spoutaného člověka.

Bylo jasné, že toho nešťastníka surově zmlátili, především na hlavě a horní části těla. Jeho hrudník a nohy pokrývalo bláto a zvratky, obličej zbrocený krví byl k nepoznání rozbitý. Muži IRA jej dotáhli doprostřed stodoly a nedaleko od Bledsoea jej pustili z rukou. Muž se těžce svalil na zem.

Byrne se na něj díval a vychutnával si tuto chvíli. „Dobrý večer,“ pozdravil muže na zemi. „A děkuji, že jsi nás při této zvláštní příležitosti navštívil.“

„Jdi do prdele!“ řekl ležící muž. Nebo přinejmenším měl Bledsoe dojem, že tohle se snažil říci. Jeho ústa a zuby však byly tak rozbité, že ze sebe vydal se značným vypětím jen jakési zachroptění.

Bledsoe zděšeně sledoval zuboženého muže. Snažil se zaplašit své nejhorší obavy.

Muž se z posledních sil rozhlédl kolem sebe. Jeho pohled se zastavil na Bledsoeovi. Zamrkal na něj svým oteklým a zčernalým víčkem. Na okamžik se jeho rozbité tváři vrátil její původní tvar. Ray Bledsoe jej v ten zlomek vteřiny poznal. A rázem jej opustil poslední zbytek naděje.

„No ano,“ zakrákal Byrne nadšeně. „To je přece Connor Wheen, tvůj starý kámoš!“

Jsem mrtvý, pomyslel si Bledsoe rezignovaně. Oba jsme mrtví.

Byrne je oba sledoval, zjevně potěšen parádním vyvrcholením tohoto divadla. Z kanceláře přinesli židli. Dva muži Wheena zvedli a posadili ho na ni. Jeho spoutané ruce mu zkroutili za opěradlo.

„Vím, na co teď myslíš,“ obrátil se Byrne k Bledsoeovi. Zjevně měl výbornou náladu. „Rád bys věděl, jestli jsme stále na sever od hranice, takže by na nás ještě chlupci od SAS mohli vlítnout. Jasně, něco o tom víš...“ Byrne potřásl hlavou, a jen stěží se ovládal, aby se hlasitě nerozesmál. „Tak abys věděl, nejsme!“

Bledsoe cítil, jak jej opouští zdravý rozum. Nyní již zbývalo jen mučení, bolest a smrt. Jeho nepřítčný pohled se upřel na muže s bledou tváří, který jej upřeně a bez úsměvu sledoval. Jsi v pekle, říkal Bledsoeovi jeho pohled. Vítej.

Byrne se obrátil k muži s bledou tváří. „Josephe, jak jsme se už dohodli, byl bych rád, kdybys ho zabil ty.“ Říkal to, jako by mluvil o něčem úplně běžném.

„Prosím,“ zašeptal Bledsoe. „Všechno vám řeknu.“ Jeho rty se chvěly strachy, jeho hlas prosil. „Řeknu vám jména lidí ze 14. roty, lidí ze SAS, jména agentů, kódy...“

Padraig Byrne se zamračil. Na okamžik se na něj zamyšleně zadíval, jako by řešil nějakou morální nebo filozofickou otázku. Poté se znovu usmál a obrátil se k muži s bledou tváří, kterému předtím říkal „Josephe“.

KAPITOLA PRVNÍ

Sierra Leone

Po hodinovém pochodu kapitán Alex Temple zdvihl ruku. Hlídka se zastavila. Vojáci se obezřetně rozhlíželi kolem sebe. Ubývající měsíc nad jejich hlavami se schovával za tmavými bouřkovými mraky. V pralese, který je obklopoval, k nim ze všech stran doléhalo bzučení hmyzu a zvuky zvířat. Bylo patnáct minut po půlnoci a všech šest mužů bylo deštěm promočeno až na kůži. Všichni byli také celí zpocení. Očima bedlivě pozorovali mýtinu před sebou.

Alex se nemýlil. Kromě slabého hřmění, které k nim doléhalo zdálky, bylo slyšet dávky výstřelů. Nebylo pochyb, někde blízko tu byli muži a měli zbraně. Don Hammond, téměř neviditelný ve stínu vlhkých větví, souhlasně kývl. Také to slyšel. Dvěma zdviženými prsty – dva kilometry – ukázal do směru, odkud střelba přicházela. *Jo, pomyslel si Alex lačně. Jo! Právě kvůli tomu jsem vstoupil do Pluku. Kvůli tomuhle. Dokud tady budu, chci dělat tohle.*

Zazubil se na šlachovitého seržanta a zadíval se postupně na ostatní čtyři muže své hlídky 36, splývající s vlhkým hustým porostem džungle. Těsně za ním čekal Ricky Sutton, voják s ostře řezanými rysy v obličejí a radista jednotky. Bylo mu třiadvacet a byl nejmladším a nejméně zkušeným mužem týmu. Suttona při jeho práci zajišťoval Stan Clayton, starý voják, původem z Londýna, proslulý svou výřečností.

Na druhé straně mýtiny se v temném stínu ukrývali desátník Lance Wilford a svobodník Jimmy „Dog“ Kenilworth. Stejně jako Alex byli oblečeni v propocených tropických maskáčích a bojové vestě, v ruce svírali pušky M16 203. Vyzbrojeni byli také noži parang se záštitou, podobnými